

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1079/2019
10.12.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Соње Павловић, Радослава Петровића и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Николе Теодосина, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Николе Теодосина, адвоката Стефана Станковића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 402/18 од 13.03.2019. године и Апелационог суда у Београду Кж1 506/19 од 17.06.2019. године, у седници већа одржаној дана 10.12.2019. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Николе Теодосина, адвоката Стефана Станковића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 402/18 од 13.03.2019. године и Апелационог суда у Београду Кж1 506/19 од 17.06.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К 402/18 од 13.03.2019. године окривљени Никола Теодосин оглашен је кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика па је осуђен на казну затвора у трајању од 3 године, у коју казну затвора се окривљеном има урачунати време које је провео по решењу о задржавању ПС Сурчин Ку 19321/17 од 19.11.2017. године и то од 19.11.2017. године до 20.11.2017. године.

Истом пресудом, на основу члана 87. у вези члана 246. став 7. Кривичног законика, према окривљеном је изречена мера безбедности одузимања предмета и то 0,41 грама хероина у смеси са кофеином и парацетамолом распоређених у 4 ПВЦ кесице појединачне нето масе 0,11 грама, 0,10 грама, 0,08 грама и 0,12 грама, а на основу члана 83. КЗ према окривљеном је изречена мера безбедности обавезног лечења наркомана, која се има извршити у Заводу за извршење казне или одговарајућој здравственој или другој специјализованој установи и трајаће док постоји потреба за лечењем, с тим да иста може

трајати дуже од времена изречене казне затвора, али њено укупно трајање не може бити дуже од три године, а време проведено у установи за лечење урачунава се у казну затвора.

На основу члана 264. став 4. ЗКП окривљени Никола Теодосин ослобођен је дужности да накнади трошкове кривичног поступка у смислу члана 261. став 2. тачка 1) до 6) и тачка 9) ЗКП, па је одређено да исти падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 506/19 од 17.06.2019. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Николе Теодосина и првостепена пресуда потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости, благовремено је поднео бранилац окривљеног Николе Теодосина, адвокат Стефан Станковић због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд утврди да је поднети захтев основан и укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Николе Теодосина је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости суштински истиче да се побијане пресуде заснивају на доказима на којима се по закону не могу заснивати. У том смислу као незаконите доказе бранилац означава записнике о испитивању сведока АА и ББ сачињене дана 11.01.2018. године приликом испитивања пред замеником Вишег јавног тужиоца у Београду, које испитивање је обављено без присуства окривљеног и његовог браниоца, јер јавни тужилац није упутио позив браниоцу и окривљеном Николи Теодосину, ради присуствовања испитивању наведених сведока. Изнетим наводима, бранилац окривљеног Николе Теодосина указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Одредбом члана 300. став 1. ЗКП прописано је да је јавни тужилац дужан да браниоцу осумњиченог упути позив да присуствује саслушању осумњиченог, односно да осумњиченом и његовом браниоцу упути позив, а оштећеног обавести о времену и месту испитивања сведока или вештака, док је ставом 6. истог члана прописано да ако позив осумњиченом и његовом браниоцу није достављен у складу са одредбама овог законика, односно ако се истрага води против непознатог учиниоца, јавни тужилац може предузети испитивање сведока или вештака само по претходном одобрењу судије за претходни поступак.

Одредбом члана 246. став 1. Кривичног законика, прописано да ће се онај ко неовлашћено производи, прерађује, продаје или нуди на продају или ко ради продаје купује, држи или преноси или ко посредује у продаји или куповини или на други начин неовлашћено ставља у промет супстанце или препарате који су проглашени за опојне дроге, казнити затвором од три до дванаест година.

Врховни касациони суд најпре налази да из списка предмета произилази да су сведоци АА и ББ испитани дана 11.01.2018. године од стране Вишег јавног тужиоца у Београду, без присуства окривљеног Николе Теодосина и његовог браниоца, те да се у списима предмета налази повратница из које се утврђује да је јавни тужилац упутио позив браниоцу окривљеног, адвокату Мирку Павловићу, али да позив да присуствује том испитивању, није упутио окривљеном, при чему за конкретну доказну радњу није имао одобрење судије за претходни поступак, обзиром да позив окривљеном да присуствује испитивању наведених сведока није достављен у складу са одредбама овог законика.

Из изреке побијане првостепене пресуде произилази да је окривљени оглашен кривим да је извршио кривично дело из члана 246. став 1. КЗ, “јер је у периоду од јула до октобра месеца 2017. године, у стању смањене урачунљивости, са умишљајем, свестан свога дела и да је исто забрањено, а чије је извршење хтео, неовлашћено ради продаје држао и продавао опојну дрогу хероин у смеси са кофеином и парацетамолом, па је тако током лета 2017. године неовлашћено продао сведоцима АА и ББ..., док је претресом стана...у десном џепу горњег дела тренерке осумњиченог пронађено и уз потврду о привремено одузетим предметима одузето четири ПВЦ кесице од по 0,11 грама, 0,10 грама, 0,08 грама и 0,12 грама, укупно 0,41 грама”.

Полазећи од наведеног и цитираних законских одредби, по налажењу Врховног касационог суда, искази сведока АА и ББ, дати на записницима о испитивању сведока од 11.01.2018. године, пред Вишим јавним тужиоцем у Београду, прибављени су супротно члану 300. став 1. и став 6. ЗКП, па нижестепени судови нису могли користити исказе наведених сведока у доказном поступку а који искази се односе на радњу продаје опојне дроге.

Међутим, по налажењу Врховног касационог суда, с обзиром на друге доказе, јер су нижестепени судови чињенично стање у предметном поступку, и то посебно да је окривљени неовлашћено ради продаје држао опојну дрогу, утврдили на основу записника о претресању стана и других просторија ПС Сурчин од 19.11.2017. године, потврде о одузимању предмета од 19.11.2017. године, налаза и мишљења НКТИЦ од 19.11.2017. године, потврде о привремено одузетим предметима од 23.02.2018. године, налаза и мишљења судског вештака др Милутина Ненадовића од 09.01.2018. године и налаза и мишљења судског вештака Саше Крстића од 22.06.2018. године – то у конкретном случају, по оцени овог суда, није дошло до битне повреде одредаба кривичног поступка у смислу члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП због које би било нужно укидање правноснажних пресуда. Наиме, очигледно је да би и без исказа сведока АА и ББ, била донета иста пресуда, јер из наведених других доказа произилази да је предметно кривично дело учињено другом радњом – радњом неовлашћеног држања опојне дроге ради даље продаје, која му је оптужним актом стављена на терет и која је садржана у изреци првостепене пресуде, а

што је довољно за постојање кривичног дела из члана 246. став 1. КЗ, с обзиром да је радња предметног кривичног дела алтернативно одређена.

Имајући у виду наведено, по оцени Врховног касационог суда, неосновано бранилац окривљеног истиче да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Андреа Јаковљевић,с.р.

Председник већа-судија
Зоран Таталовић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић